

FOLK OG LAND

NR. 2 — 13. ÅRGANG

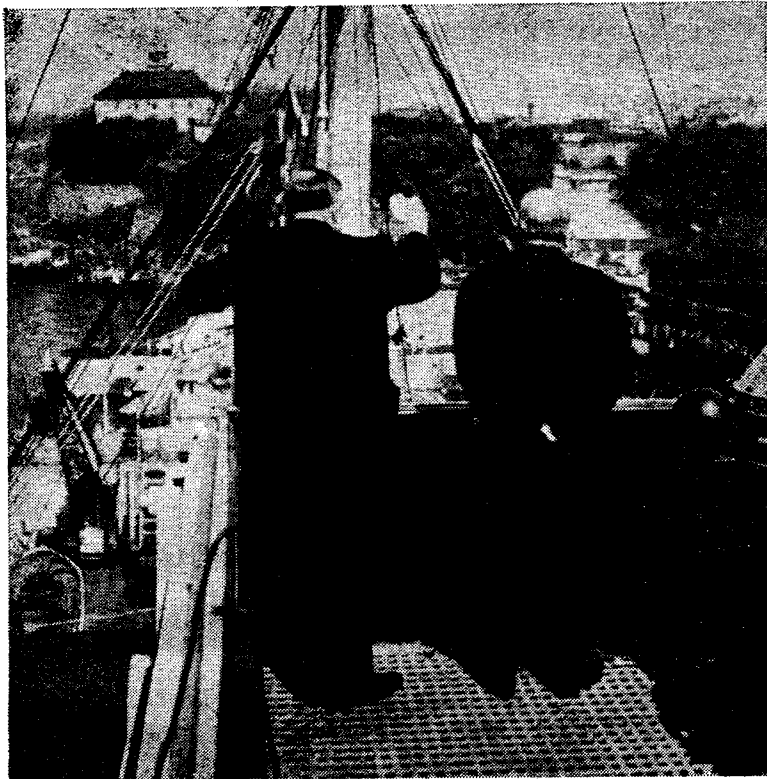
LØRDAG 18. JANUAR 1964

LØSSALG 1 59

Siegfried:

Frigjøringsmennene isving sommeren 1945

Thomas Chr. Wyller skildrer maktkampen

Befrierne Nygaardsvold ro vender hjem til det land de forlot i farens stund.

Thomas Chr. Wyller: Frigjøringspolitikk. Regjerings-skiftet sommeren 1945. Universitetsforlaget.

Mens vi andre i mai 1945 ble sperret inne i fengsler og konsentrasjonsleire, utsatt for brutale vokteres mishandling, var krigens norske «seierherrer» alt fra de første «frigjøringsdager» av innviklet i en innbyrdes maktkamp, som skildres meget inngående i en bok som nettopp er kommet, av Thomas Chr. Wyller: «Frigjørings-

politikk. Regjerings-skiftet sommeren 1945». For oss som den gang var lovlig forhindret fra å følge dette spill i alle dets faser er det uhyre interessant å sette seg inn i det slik Wyller skildrer det nå 20 år etterpå. Så interessant at vi synes det er grunn til å ofre noen artikler på en gjennomgåelse av de springende punkter i fremstillingen.

Efter alt snakket om det undertrykkede folk som endelig fikk råderett i landet

igjen, om «demokratiet» som endelig hadde seiret, er det ganske interessant å merke seg hva det var for slags demokrati som her trådte frem på scenen. Wyller beskriver det slik (s. 47):

«Med tyngdepunkt i landets hovedstad bygger en håndfull menn opp frigjøringsukenes politiske struktur. De var ikke mange. Fem års mentalt trykk presenterte sin regning, den ble honorert med fellesferie og fellesfeiring. Folkestyrets seier(!) ble fulgt av en fase da de mange gjorde intet, de fikk gjøre mere. De influerte — eller søkte å influere — norsk historie. De var, i ordets bredeste betydning, tidens politikere».

Også på andre steder i boken understreker forfatteren at «utviklingen ble påvirket av bare et lite antall aktive personer».

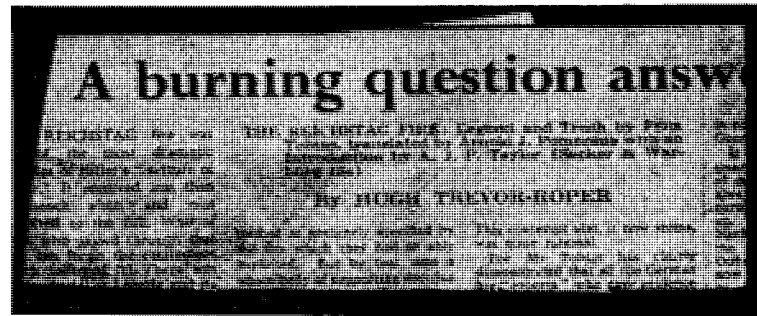
Det var ikke bare Hjemmefrontledelsen (HL) som sådan som prøvet å utnytte sin maktposisjon ved i størst mulig grad å sjalte ut de konstitusjonelle organer, men parallelt med, og ofte også på tvers av disse bestrebelsene, var enkeltpersoner innen Hjemmefronthirarkiet i full sving for iallfall å skaffe seg selv posisjoner innenfor det begrensede selvstyre de allierte okkupasjonsmakter hadde gått med på i okkupasjonsavtalen av 16. mai 1944. Blant andre overrettsakfører Helliksen har som kjent beskjefteget seg sterkt med denne okkupasjonsavtale, som i seg selv er et klart bevis på at Norge ikke var godkjent som noen krigførende stat etter kapitulasjonen i Trondheim i juni 1940, og har bl. a. pekt på at avtalen hadde samme karakter som den som regulerte okkupasjonen av Tyskland. Danmark hadde ingen slik okkupasjonsavtale. Wyller, hvis hovedoppgave det i denne som i tidligere bøker synes å være å holde de gamle legender vedlike trass i kjennsgjeringenes stormløp, skriver naturligvis ikke rett ut at Norge i mai 1945 bare skiftet okkupanter, men på flere steder innrømmer han det indirekte:

«Rådmenn og fylkesmenn trådte i virksomhet (slik som Adenauer, Ullbricht og de andre i Tyskland), sentralt og

Forts. side 6

Også England aksepterer nå sannheten om Riksdagsbrannen

BARE DET EFTERLIGGENDE NORGE TALER FREMDELES OM «DEN NAZISTISKE ILDSPÅSETTELSE»

Vi har her i FOLK OG LAND nå kommet, idet boken til Tobias for flere år siden fortalt om de undersøkelser den tyske politiembetsmann Fritz Tobias foretok i forbindelse med Riksdagsbrannen og om det absolutt sikre resultat han kom til: at nederlenderen van der Lubbe var alene om brannstiftelsen og hverken hadde nazistiske eller kommunistiske medskyldige. Tobias la frem resultatet av sine undersøkelser i nyhetsmagasinet «Der Spiegel» og har senere utgitt en bok om saken. Skjønt norsk presse og norsk kringkasting har en spesiell forkjærlighet for den avlegger av alliert okkupasjonspresse i Tyskland som heter «Der Spiegel», og som vi skal berette litt om ved en senere anledning, så har det tydeligvis gått fullstendig hus forbi hos dem hva deres tyske yndlingsblad har skrevet om Riksdagsbrannen. En får iallfall fortsatt uavlatelig høre om Riksdagsbrannen som en «nazistisk brannstiftelse» med Hitler, Göring og Goebbels i hovedrollene. Det er faktisk ikke mange dagene siden norsk fjernsyn påny serverte dette tøvet. Det er mulig en her sin vane troventer på startsignalet fra England før en kan ta konsekvensen av kjennsgjeringene. Men dette er

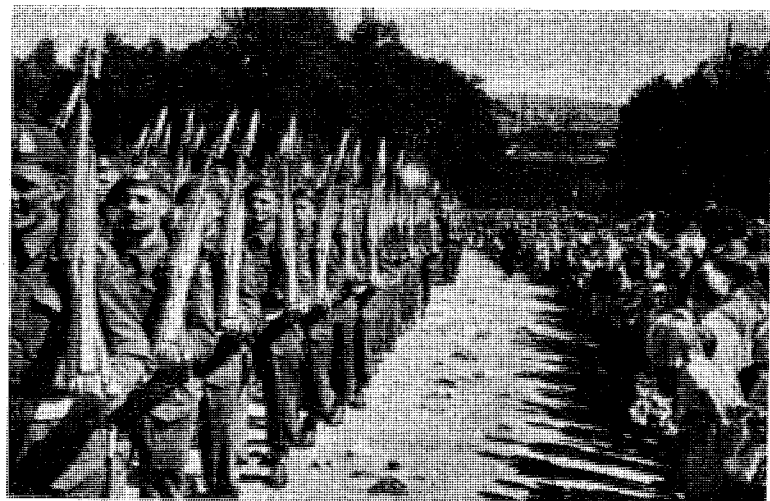
er kommet i engelsk oversettelse under tittelen «The Reichstag Fire. Legend and Truth» med et forord av A. J. P. Taylor. Og i THE SUNDAY TIMES er boken anmeldt av Hugh Trevor-Roper. Vi skal gjengi litt av hva han skriver i oversettelse til oppklaring for de efterliggende norske opinionskapere i presse og kringkasting: ...

I mange år hadde den offisielle antinazistiske tese overtaket. Selv de mest aktverdige historikere aksepterte den. Etter krigen kunne tvilen vokse. Det forekom underlig at selv i deres mest private stunder syntes de formodede iscenesettere så ekte mystifisert av den brann som de hadde utnyttet så dyktig. Men på det tidspunkt var det blitt bygget opp en hel haug av understøttende doktriner og erindringer blitt justert til å passe inn. Den virkelige sannhet syntes å ligge utenfor rekkevidde — inntil 1956 da Mr. Tobias offentliggjorde en serie artikler i «Der Spiegel». Disse artikler

Forts. side 8

På ridetoget skal storfolk kjennes: Kong Haakon dro avgårde på en britisk krysser og vendte til-bake til det angelsaksiske okkuperede Norge på den britiske krysser «Norfolk».

De nye okkupanter rykker inn: The 1st Airborne Division marsjerer i Oslo.

Axel Skuggevik :

En kringkastingsdebatt

«Skjønt bonde bagom plo- gen og fisker i sin båd, kan tenke fint som nogen i hele kongens råd» — vel er det bra å tenke fint, men skulle det ikke være like bra og nødvendig å tenke, og ennu mer å **tale riktig?**

Da jeg ikveld kom inn for å ta en kaffeskvett før melkingen, kom jeg til å høre tre talere: **Sæterøy** (som jeg hørte på fordi han er surn-daling), **Todal** og **Bull**. I henhold til innledende vers, tok jeg (stikk imot skikk og bruk) til å tenke over det jeg hørte, og oppmuntret av dikterens fikse idé, sitter jeg med skrivemaskinen på fanget — etter fjøstid — og håper så smått at det må finnes en redaktør, innen «den fri presse», som vil gi meg spalteplass. Muligens et forfengelig håp — det er vel mest «ustvedter» som sitter i redaksjonsstolene også? (Det var forfengelig).

Hva den første taler angår, så syntes jeg han slet seg gjennom materien helt og holdent som en partiforpliktet sliter må gjøre for å undgå tukkens ris. Han var absolutt uten overbevisende virkning. Klokt og ufarlig, næringsmessig sett.

Todal, derimot, syntes å tale frivillig. At han, etter mitt skjønn, resonerte ad absurdum er en annen sak. Det han sa, forekommer meg å være noe av det verste venstresludder, som er presert i de senere år. At det er en åndens hunger, geistens higen og en trang til å vandre på «den lyslange bro», som forårsaker flukten fra landsbygden — det må sannelig en venstremann, og til og med en meget alderstegen sådan, til for å komme med en så urealistisk påstand. Skaff bygdefolket økonomisk likestilling, så blir ungdommen i bygden. Det er sant å si, ikke så liketil, for det er god grunn til å spørre: **Hva vil Norges Bondelag idag?** «Tenke det, ønske det, ville det med» — men forlange det? Nei, det våger det ikke. Ikke etter at Gerhardsen truet med «å arrestere lederne».

Og hvilke muligheter for et edlere liv og høyere åndelig nivå har så **byene** å by landsungdommen?

Bulls tale ikveld gav svar, et meget negativt svar. Det minner om Wildenveys svar til Theodor Caspari. — Wildenveys glimrende overflate og formfullendte vers vil være glemt om kort tid, mens den «lyng og myruldbebranste poet» vil leve. Hvorfor? Jo, fordi den første skrev om byen, ølet og whiskyen, silke og tyll og den andre om naturen, som er grunnlaget og

opphavet til all åndelig og materiell fremgang og vekst. Byen, som «brenner ungdommen opp», tror jeg neppe Caspari ofret en verselinje, når undtas diktet Folkets Hus. Å dyrke jorden og i ufredstid å «smi ploegen om til kling» — det var hans helsebringende evangelium.

Så også med Trygve Bull og Lars Eskeland. Språksjongløren og den vise filosofen, som han (sjongløren) hånet så frekt, som bare kurtorgutter kan gjøre slike ting. Det synes meg opplagt at han talte for galleriet og bare for det. Spirrevip — lurblåseren ble da også klubbet og irettesatt, såvidt jeg kunne høre.

I relasjon til historiens lys, er det ikke mange årene siden et parti slo «ring om Sovjetunionen» — det sendte visst også et par mann til Stockholm etter et par gullkufferter i den anledning. Den siste han sitter fremdeles kvar, aktet og vel til møte. Ham skulle jeg gjerne tale med førrenn jeg sover ikveld. Dagsaktuell Bjørnson. Det gikk til storm på forsvaret og kristendommen. Det bevirket en valgkatastrofe uten sidestykke. Derfor narkotiserte man sin Særimner og satte på en ny til vordende valgflesk, samt heiste man nye og andre signaler, usseldoms kluter. Og nu er man altså sterk nok til en fornyet storm mot den kristne moral og etikk. Det vil helst gå godt, har man venet seg til å tro. Eller er det kanhende så at gamlegalten er våknet opp av narkosen og simpelt hen er jumpet inn på arenaen uten tillatelse? Å nei, intet loddent saue- eller busteskind kan skjule at det er gamle Jakobs røst. Hensikten er fremdeles den samme og like åpenbar.

Skulle det ikke synes, som ganske betydelige resultater at folkets åndelige formyndere, de herrer Berggrav og Øverland, har slettet henholdsvis Helvetet og Him-melen av firmaregistret? Mektige menn, disse to, — så mektige «at tidt me tru dei gudar var!». Jeg tviler på at de har vært på åstedene, men utelukker ikke den mulighet at de kommer dit. På hellige steder blir øynene langsynte, sier Victor Hugo, og Nebo Berg har øyensynlig gjort virkning i så måte, så for Øverland. Nu gjelder det å få amputert kristendommen for det sjette bud — moral er nemlig forsvar, og det må motarbeides, jo mindre i øynefallende, jo bedre. Hvorfor ble den franske avisartikkelen «Den usynlige krig» sabotert? Det klages over lærernød og vrangvilje fra lærerne, ja til og med protest mot felttoget.

Han ble biskop

Den elskelige kristensjel Kristian Schjelderup har i sannhet fått en verdig efterfølger på bispestolen i Hammar, heimfrontpresten Alex Johnson. Allerede hans mor var, og det lenge før okkupasjonen og dens blodige hendelser, klar over at Alex ville bli biskop, mens broren John, som hun sa, ville komme til Gud. Vi er for vår del ikke så sikker på det siste, for også John hørte til ufredens menn under okkupasjonen og må ta sin del av ansvaret for alt det unødige spilte blod.

Men altså: Vi gratulerer den nye heimefrontbispen, selvom vi ikke kan gjøre det samme når det gjelder Hammar bispedømme.

Gikk det ikke an å prøve med avskaffelse av **det syvende bud først?** Det ville såvisst ikke mangle på faglærte lærerkrefter. Det ser ut som om seksualproblemet nærmest er et problem for folk, som har alt for lite å gjøre. Tro om ikke herr Bull også tilhører den nye adel av lørdags- og søndagsfrie? Kanskje har han også jul- og sommerferie med lønn? En av samfundets babyer med barnepikeoppvartning?

En søndagskveld (jevnt. Ivar Åsens «Du Søndagskveld») kom jeg fra en skogstur. Mann, kone og en liten gutt drev og melket bu-skapen. «Det er vel helg som ørk for deg og Jon?» «Ja, i løpet av 9 år er det **en dag** at jeg ikke har arbeidet», svarte han. Om nu herr Bull og lignende problemherrer dro på seg arbeidsbuksa til Jon et par år, så tror jeg det ville være en aldeles fortreffelig medisin mot lysten til å prate skitt i Norges Storting. Og om Jon fikk en uventet ferie, så ville han sikkert finne på noe mere nyttig enn å jåle seg til med seksualproblemer og annen hypokondri, f. eks. plante gran.

Hvordan landets høyeste embdsmann (på sitt område) kan bli nektet adgang til statens radio, all den stund at han er ved sine fulle fem og edru, det overgår mitt ringe bondevett. Og ikke forstår jeg at den, som nektet ham adgang, kan undgå å bli eftergått i sømmene. Når statskirkens høyeste embdsmann (og ikke Mykle) sensureres, hva er det da igjen av § 100, og hva er det da igjen av bispeembedet? Kan en eller annen lovråner si meg det?

Det ville neppe være riktig av meg, å avslutte mitt inserat uten å gjøre oppmerksom på at jeg har meldt meg ut av statskirken — ikke av skuffelse over Herren, men over hans tjenerne, såkalte tjenerne.

Nyttår

1964

Jeg døømmer ikke, og kagevæl jeg kjenner ei, men roper varsku når jeg trusler ser på vei og det er mange nye, særs veie oppfylt med.

Soldaterminner som jeg felles har med deg og med de falne, dypt i hjertet gjemmer seg, en rikdom for oss fra en skjønn men stålhard vei. Her pyntes ikke noe, her rakkets intet til her lates alle minner fritt spille sine spill. Men bare få kan øyne den veien vi må gå. Jeg ser min vei og store mål jeg sikter på og husker nøye på soldaters samlingsbånd, de gjaldt engang i tiden for vår krigerhånd. Da stod vi én for alle — og alle stod for én. Men kampens tyngsel ga oss alle harde mén, så døyve ble for mangt vi i krigens tordenbrus — en egen form for liv i kanonade-«sus og dus» !!

Hver kveld i månelys og myriader stjerners glans har himlen vakkert prydet en minnets hederskrans. Da stiger for mitt indre de falnes skarer frem, og tydelig jeg kjenner hva vi alle skylder dem: at nye veie frem i endret, ukjent verden må med takk i hjertet til de falne **snart vi gå**. Jeg venter ei at man skal straks tilbunns forstå — det er jo bare, som vi vet, forbeholdt de meget få, når nye toner veller fram og nye veie legges an, fordi decenniener skapte et gullstøt gustent land som skrumpet inn i epigoneriets gru og fata-tid. Europa er der, roper samling til oss — uten nid: «Den 'Gule fare'!»? — Ja, engang man bare herav lo, men ler man fortsatt av det, slås det snart en bro fra Østen til Europa og idag er det vår store sak å slå for Vestens liv vår nytids allerstørste slag. I Øst går grensen langs med Uralkjedens steile rand, i Vesten langs Atlantens storm-ombruste strand. Men — vær ei redde, soldater står parat et sted, av den slags som Vest har alltid kunnet regne med, for denne strid er meget mer enn bare sverd i hånd — dens største aktiv er vår gamle viking-skaperånd. Og gid det nye året oss bringer enda lengre frem, så vi kan berge slekters ære og våre gamle hjem !!!

Og har du fattet tyngslen i disse manndoms-alforsord, soldat, da er det håp for Aftenlandets liv og fedres jord:

1. januar 1964

ERIK LÆRUM

FORLOVELSES- RING- SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMÅL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

ANNELISE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Har De husket bladpengene

?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Gjentar historien seg?**

Det er oss ikke mulig å dele den alminnelige tilfredshet i pressen og andre steder over aspektene ved årsskiftet. Om ikke annet så burde skuddene «derover i vest» ha båret bud om at alt ikke er så «avspent» og enkelt som det ser ut til på overflaten. Det er mektige og farlige krefter som opererer bak kulissene på verdensteatret og dessverre er både den lille, alminnelige mann og hans forlorne partidemokratiske førere så bedøvet av de egne slagord og fraser gjennom årtier at de intet ser og intet forstår.

Mens sporene etter blodåden i Gods own country sagte, men sikkert viskes ut slik at ingen skal forstå hvem de virkelige mordere er, og hin Jacob Rubinstein, som en fortsatt iherdig kaller Jack Ruby, disponerer penger nok til å kjøpe seg fri, slik det har skjedd så ofte før med den som har de rette forbindelser og den rette avstamning, så skriver vestens aviser optimistisk om «minskning av den internasjonale spenning».

En kan faktisk ikke undgå å tenke på sist, for nesten femogtyve år siden, da denne spenningen også «minsket». Da laget de store fra dengang sitt møte i München, og de deltagende franske og britiske partipolitikere ble hyldet ved hjemkomsten av begeistrede menneskemengder og like begeistrede aviser som trodde at nå var den evige fred vel bevaret. Hvorefter de samme partipolitikere øyeblikkelig gikk igang med å forberede den krig som kom ikke så lenge etterpå. For nå kunne de hemmelige makter bakom arbeide i fred og ro, nå var folkene beroliget, nå hadde den internasjonale spenning «minsket».

Med slike erindringer er det grunn til både å forbauses og å forferdes over hvorledes historien gjentar seg. Og det er grunn til å tenke med gru på hvorledes historiens rovdyr alltid har marsjert opp i ly av vakre fredsfraaser.

Også ellers er det slående paralleller mellom dengang før siste verdenskrig og nå. I Tyskland har det unasjonale pengevelde nå trådt åpent frem, idet Wirtschaftswunderets far Ludwig Erhard har overtatt makten og myndigheten. Han er — som det snart vil vise seg trass i alle avledende manøvrer — iferd med å gjøre Hitlers fatale feil om igjen ved å satse på de angelsaksiske makter istedenfor på en fransk-tysk akse, som kunne gjøre Europa til en tredje verdensmakt, istand til selv å bestemme over sin skjebne.

Det er kanskje ikke så kjent at det i stor utstrekning var den samme strid som var bakgrunnen for Hitlers oppgjør med SA og dets stabssjef Röhm i 1934. Prins Friedrich Christian zu Schaumburg-Lippe nevner dette i sin bok om dr. Goebbels. Han skriver at Hitler fortalte ham at Röhm som krigsminister, forøvrig sammen med general Schleicher, hadde forhandlet med franskmennene om et forbund Tyskland-Frankrike. For egen regning tilføyer prinsen at også Gobbels var meget mere stemt for et samarbeide med Frankrike enn for den hitlerske plan om et tysk-engelsk forbund, en plan som til syvende og sist ikke bare førte til verdenskrigen, men også til det tyske nederlag og til Europas ødeleggelse.

Vi behøver forresten ikke lete lenge her i landet heller etter paralleller. Også vi bygget i 1939-40 vår politikk på å komme med på den rette britiske siden, for det ofret vi vår nøytralitet og åpnet våre grenser for krigen. Nå har vi ofret nøytraliteten allerede før krigen er kommet igang, slik at vi kan være absolutt sikre på den endelige ødeleggelse. En slik politikk er etter vår oppfatning ikke bare en alminnelig dumhet slik en kan vente den av partipolitikere, men en direkte forbrytelse mot det norske folk. Blir det noen som overlever katastrofen burde det

«Stormfullt», bebuder «Nationen»

Vi siterer NATIONEN:

«Det er en betydelig mengde saker som skal igjennom Stortingets hender før tinget tar sommerferie en gang ut på året. La oss først nevne de store saker av uomtvistelig politisk anstrøk, og som inneholder adskillig krutt. Det er jernverksaken der Stortinget skal drøfte en regjeringmelding, forslaget om tilleggsbevilgning til Koksverket, og det er senere en melding om Husnes-affæren, som nødvendigvis må føre til kraftig oppgjør. Nevnes bør også meldingen om utbyggingen av vannkraftkrevende industri. Av andre saker som forutsettes å komme opp til behandling er den både efterlyste og bebudede melding om jordbrukspolitikken, melding om statens investering i industribygging etter krigen, melding om landssvikoppjøret, og endelig en melding om folkepensionen. Også en rekke kommunereguleringsaker skal opp til behandling. Alt i alt ligger det til rette for et livig politisk forår i Stortinget».

Dødsfall

Klara S m e s t a d, familien Quislings trofaste kjøkkensjef på Gimle, er avgått ved døden. Det er mange som opp gjennom årene, både på Gimle og annet sted har nydt godt av hennes eminente kokekunst. Også i ulykken var hun trofast og hjelpsom.

*Jorden skal du ære,
hellig er din jord,
b o n d e skal du være,
hedersnavn i nord!
Signe Gud enhver
som sin jord har kjær
mens sitt liv han sår
på sin grunn og gård.*

(JONAS DAHL)

HAR DE SIKRET DEM«SANNHETEN OM
QUISLING»?Overfør kr. 9,— til vår postgiro
16 450 og De får boken tilsendt.**Folk og Lands Bøktjeneste**

denne gang iallfall ikke være vanskelig å finne frem til de virkelige skyldige.

Men bedre enn å drive krigsforbryterprosesser etterpå er det å hindre at forbrytelsen skjer. Vi vet ikke om det er forsent allerede, men det burde være all mulig grunn til å sette kreftene

Gullet

At gullet er den nasjonale økonomis grunnvoll, enten den fremtrer som kapitalisme eller kommunisme, trenger visselig ingen nærmere påvisning. At også den hvite manns kirke er grunnnet på den klippe som kalles gullet vil vel de fleste bestride. Kristendommen er idealistisk, den er kjærlighets og nestekjærlighetens gyldne evangelium, forteller den kristne propaganda. Her som ellers er propagandaen en ting, sannheten noe annet. I et innlegg som dette er det ikke mulig å begrunne denne påstand, jeg kan bare antyde: Kristendommen har sitt utspring i den Aronistiske religion, og gudsbildet i denne religion er gullet, dannet i en oksekalvs lignelse. Utallige er de økonomiske lover og forjettelser som er flettet inn i de hellige skrifter og gjort til religion, gullet hvelver sin gyldne himmel over hverdag som helg. På Jesu tid var Tempel domkirke, universitet, parlament, høyesterett og Israels Bank. Kirkene over i Guds eget land er rene økonomiske andelsselskaper, som driver hård business, det som er yankeens egentlige liv, mål og mening. Tenk bare på en slik størrelse som Billy Graham!

Den nasjonale sosialist sluttet seg til en bevegelse som fornektet gullet, nasjonalt som internasjonalt, og satte det menneskelige arbeide som det første i all økonomisk virksomhet. Da det gikk opp for gulletts førstefullmektiger at denne fornektelse ikke var munnsvær og propaganda, at nasjonalismen ikke var en ny hest som kunne spennes for gulletts gyldne triumfvogn, da brøt den annen verdenskrig løs. At USA, dette gulletts nye Tempel, måtte komme med var selvsagt, at kapitalismen og kommunismen fant hverandre i den felles kamp mot nasjonalismen, bør ikke forundre noen, de kjempet for den felles tro, troen på gullet. Da Herrens tjenere oppdaget gullfornektelsens alvor, ble vi straks utropt som Satans yngel, barbarer, og vantro hunder. Oslobispen var således i full overensstemmelse med Skriften og kirkens liv og lære da han uttalte at nasjonalsosialismen var et hugg rett inn mot al-

inn på å få lagt kursen om i det år vi er gått inn i. Oppgaven må være å finne tilbake til den vei vi mistet: Nordens vei.

teret. Jo, vi var et hugg mot alteret, mot gulletts alter og gulletts presteskap.

Og gullet seiret stort og over den ganske verden, China dog unntatt. I dag er det boerfolket som er kommet under Herrens vrede. Hans domsbasuner brøler over dette ulykkelige folk: All makt i Sør-Afrika til F. N. ! Og F. N. står her for gulletts yppersteprester. Folkets brøde er at deres land er verdens viktigste finnested for gull og diamanter, når verden vinner ut 1.080 tonn gull, er Sør-Afrikas andel 717 tonn.

Thi gullet hører Herren og Templet til.

A. D.

Ja, er det ikke fælt!

I SANDEFJORD BLAD, som slett ikke var så avisende overfor NS og det det stod for bl. a. når det gjaldt ordningen av pressen, bragte på selveste nyttårskvelden et innlegg av «Pierre» om FOLK OG LAND. Vi leser med anger og ruelse:

«FOLK OG LAND er navnet på den «uavhengige ukeavis» som Nasjonal Samling utgir. Redaktør er Odd Melsom og Alexander Lange. I denne publikasjon lovprises NS og dets ideer og tilhengere, her holdes Hitlers minne høyt i ære. Og her angripes og utskjelles motstanderne. «FOLK OG LAND» levner ingen tvil om at den nazistiske ånd fremdeles lever og stadig nøres opp under av hat og forbitrelse og blind stupiditet. Ukeavisen er trist og rystende lesning.

Vi har foran oss et av de sist utkomne nummer av bladet som nu er inne i sin 12. årgang. På første side blir Winston Churchill en skyllbøtte til del. At forbindelsen holdes vedlike mellom norske og tyske SS-folk, ser vi av et brev som Otto Skorzeny har sendt en norsk SS-mann. Avisens minnealbum bringer bilder av de nordmenn som falt i øst i kampen for Europa».

«FOLK OG LAND er en vekker for oss».

Vi er som sagt dypt rystet og kan bare love å gjøre vårt beste for fremtidig å etterligne SANDEFJORD BLADs eleverte tone.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Jeg var

Mussolinis hemmelige agent

VI.

Sinnsvak flukt mot redning.

Som sagt, i det store og hele dreiet det seg ikke om noen vanskelig prøve, men det verste skulle komme den tredje aften da jeg skulle tilbake. Jeg skjønnte straks at det å gå over de tyske linjer til de alliertes hadde vært en bagatell i forhold til å passere den motsatte vei som jeg nå skulle. På alle vegger i Florenz var det slått opp allierte proklamasjoner om undtagelsestilstand og forbud for sivilister mot å gå på veiene bak fronten. Jeg var imidlertid nødt til å gjøre alt dette, og ikke bare det, men jeg måtte følge en viss rute som bragte meg til den tyske forpost som jeg forlot på veien hit for tre netter siden. Det lot seg ikke gjøre å passere fronten noe annet sted, for ikke bare kunne jeg bli tatt tilfange av partisanene eller engelskmennene, men jeg ville også bli utsatt for en fare fra tysk side.

Jeg visste selvsagt ikke hvor de tyske miner lå andre steder enn foran den post jeg gikk ut fra, og dessuten var tyskerne særlig påpasselige om natten og jeg kunne risikere å bli beskutt. Derimot visste jeg jo at tyskerne ventet på meg ved Ponte delle Cure med mitraljøsene ferdig til å dekke meg om nødvendig.

Da mørket falt på 16. august, gikk jeg forsiktig gjennom Piazza Cavour for i et beleilig øyeblikk å ta Viale Regina Vittoria. Ved den annen ende av denne gaten lå den tyske forpost. «Spaserturen» gjennom Via Cavour gikk godt. De engelske patruljer lot meg gå uten å verdige meg et blick. Jeg kom til Piazza Cavour, og her stillet jeg meg opp i en port og studerte situasjonen. Til høyre for meg lå gaten jeg skulle ta. Piazzaen var mennesketom, men ved begynnelsen av den stod fem partisaner og diskuterte et eller annet. Jeg fikk vente til mørket falt ordentlig på og partisanene forhåpentligvis gikk sin vei. Dessverre gjorde de imidlertid ikke det.

Jeg holdt meg så tett som mulig opp til husveggen og snek meg på den måten rundt piazzaen og kom frem til begynnelsen av gaten, men på den motsatte siden av der partisanene stod. Det lot ikke til at noen hadde oppdaget meg. Ved fortsatt å smyge meg langs husveggen kom jeg forbi og gikk

så rolig inn i gaten. Muskelne mine dirret. Ikke før jeg hadde gått ca 10 meter hørte jeg en stemme som ropte etter meg: «Hei der, hvor går du hen?»

Jeg snudde meg ikke,

Av CARLA COSTA

svarte ikke, men la på sprang midt ute i gaten. Jeg ga meg så til å løpe for livet. Jeg mente det på sett og vis var sikrere å løpe midt i gaten enn for nær husveggen. Det kunne jo stå partisaner i en eller annen port, som bare

kunne rekke hånden ut og fange meg.

Partisanene bak meg begynte nå plutselig å skyte. Jeg merket at prosjektilene hvinte rundt meg. Skytingen utløste alarmen og så kom det fra alle kanter menn springende mot gaten. Alle sammen skrek og skjøt, men ingen våget seg midt ut i gaten hvor jeg løp, fordi de fryktet de tyske mitraljører!

Det ble et løp for livet. Med sammenbittede tenner løp jeg foran dem og tenkte at om jeg får et dødelig skudd i meg så er det ikke noe å gjøre ved det, men hvis jeg bare ble såret, så ville jeg prøve å krype på knærne bort mot tyskerne.

Plutselig hørte jeg mitraljøsene bjeffe løs — det var tyskerne som kom meg til undsetning! Jeg så mere enn jeg hørte skuddene som haglet mot husvegger, dører og vinduer. Endelig nådde jeg enden av gaten, faktisk forbauset over ennu å være i live.

Uten å saktne farten kom jeg meg over de siste metrene før overgangsstedet, som en ape klatret jeg over grinden, sprang til høyre rett inn i ruinene og havnet i armene på de tyske soldatene som stod og ventet på meg. Jeg var reddet!

Samme natt nådde jeg overkommandoen for den tyske divisjon. Jeg trodde at

(Forts. s. 8)

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

Falt i øst i kampen for Europa

42.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

«Har du vært ved Denisjernbanestasjonen, sjef?» spør Richard og ser på restene av radioapparatet. «Der hadde de sperret tyske kvinner med barn inne, i vestibylene. Og da hetseren i kringkastingen i eftermiddag fortalte historien om nasjonalkomiteen i Stephansgasse, denne affæren med den forgiftede melk, vet du —» Han fører glasset sitt mot munnene, men glemmer å drikke og fortsetter straks. «Du ville ikke ta livet av piken, henne til Gestapomannen —», han peker med fingeren mot døren. «De derborte på Denisjernbanestasjonen de tok spebarna i bena som kattunger og klasket hodene i veggen — mens mødrene så på! Det ble bare grøt igjen. Jeg spør deg, sjef, hva har de tyske spebarna gjort oss? Var de kanskje også i Gestapo eller i SS?»

En godt påseilet alfons med dryppende, røde øyne, skyver seg med stolen sin bort til bordet deres. «Vi vet alt, sjef! Richard har fortalt oss alt, det om det jødiske gravkammer og om de tyske soldater. Først gjemte vi Richard. De undskylder nok. Vi kjenner Dem ikke og Richard har De også først lært å kjenne for noen dage siden. Vi tenkte at man må være forberedt på alt, kanskje De vil angi

Richard. Det ville ikke vært så rart når man får en i skallen og har smukk utsikt til geværer, da snakker man som en bok. Men De har holdt munn, hatten av for Dem, sjef! Men nå kommer noe helt annet, si meg hvorledes De som et anstendig menneske kunne være med på dette sammen med disse elendige bødlene? Vi er bare alminnelige mennesker og knapt nok det, men De må ha visst. De måtte vite at denne såkalte revolusjon bare ville bringe mord og drap! Og plyndring! Mord, drap og plyndring!»

Kvinnene og mennene har nå alle samlet seg om bordet og ser på Martin. Nysgjerrige, truende, mistroiske, hånlige. Selv Richard har et fiendtlig glimt i øyet. Også disse folk har luktet blod, også i denne skitne bule har revolusjonens stemme trengt inn. Kanskje de også vil myrde. Revolusjonens regissører. Og de holder Martin for en av de ansvarlige.

«Mener du at jeg skal forsvare meg overfor deg, Richard?» begynner Martin bittert.

«Ikke akkurat forsvare deg, men du skal forklare oss hvorledes Prag plutselig er blitt til et slaktehus», viker Richard unnav.

«Nå, godt. Fredag aften, der i det jødiske gravkammer, da du var reist — jeg tar deg det ikke ilde opp, Richard, jeg ville kanskje ha stukket av på samme måte —, da måtte jeg også forsvare meg. Overfor de tyske soldater. Det var ingen patrulje, det var desertører, men også en desertør er tsjekker, tysker eller zulukaffer. Og vi bragte lik til den jødiske kirkegård, Richard. Naturligvis kunne ikke likene forråde meg, men piken Lilly. Og vet du, Richard at det nettopp var barnet som reddet livet mitt?»

«Hva har det med revolusjonen å gjøre», avbryter en av mennene ham hånlig.

«Meget, min kjære. Under revolusjonen gjelder som dere sikkert har lagt merke til, ingen lover. Hvis man vil overleve revolusjonen, så må man stole på lykken eller tilfallet. Jeg stoler altså ennu enn gang på tilfallet, kanskje vil jeg ha hellet med meg også denne gang. Jeg har bilen min stående derute. Det er tre kvinner i den. Alle tre trenger hjelp. Tror du at jeg ville be deg Richard om hjelp hvis jeg fremdeles var en av de store? De tyske desertører spurte ut det tyske barnet. Du kan spørre piken som sitter i bilen min!»

Forts. side 7

NIELS NIELSEN:

Fædrelandet, Flaget og Nationen

Naar vi taler om vore Fædres Jord, den geologiske Substans fra hvilken vi har vor uorganiske, saavel som vor organiske legemlige Konstitution, og hvortil vi ifølge Naturens Orden efter et vist Tidsrum vender tilbage, maa vi ikke glemme, at dette geografisk tørlagte Land mellem de store Verdenshave, med dets meteorologiske Fænomener og dets Dyreverden, med den vildtvoksende og kultiverede Plantebestand, er vore Fædres Efterladenskaber. De gamle Kæmper i Vikingetiden havde til Opgave at værne Landets Kyster. De falt i dette havomkransede Land i Kamp mod Rigets Fjender. Deres jordiske Levninger er en Bestanddel af den Jordbund, der giver os vort nærende Brødkorn og øvrige vegetabile Næringsmidler. De drev Jagt og et primitivt Landbrug paa de samme Moræneaflejringer af Grus, Sand og Ler, paa hvilke vi i Dag kører med de moderne motordrevne Landbrugsmaskiner, der har reduceret Hestenes Antal til et rent Minimum. Last- og Personbiler, Studebaker og Chevrolet, importerede fra amerikanske Automobilfabrikker, har i Aaret 1953 gjort Landevejene til livsfarlige Autostradaer.

Men Begrebet Fædreland strækker sig udover de spredte Bebyggelser, smaa og store Byer, Landskaber, Marker og Skove. De Ting, der i mange Aar har været os for Øje, har aftegnet et Billede i Bevidstheden; har tilsidst laant noget af vort Sjæleliv. Hvis vi har været paa en Rejse udenfor Landets Græn-

ser, bevæges vi dybt ved Hjemkomsten. Det synes os at Tingene, ligesom vi selv, har levet, og i lige saa høj Grad som vi er blevet ældre. Nogle Mennesker kan lejlighedsvis blive inspireret af en Fornemmelse af en evig Gentagelse. Især i Barndommen kan saadanne ved et bestemt Syn eller en Oplevelse, have en Følelse af, at dette er sket før. Man paastaar at der gives Mennesker, for hvem en Følelse af, at dette er sket før. Man paastaar at der gives Mennesker, for hvem Tidens og Evighedens Mysterium bliver afsløret, men Folk vil hverken høre paa dem eller kan forstaa deres Tale. Den svenske Naturforsker og Mystiker, Emanuel Swedenborg, havde en Evne til at se ind i Fremtiden, til at se, hvad der foregik paa Steder udenfor hans Synsvidde. Han har om dette hemmelighedsfulde Fænomen skrevet en Afhandling med Titlen: «Miscellanea observata».

Under den anden Verdens-

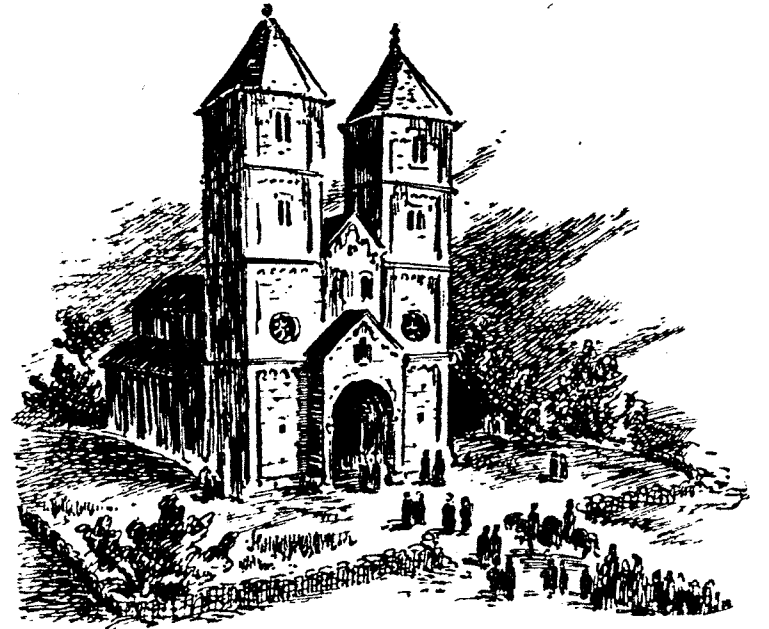
Sjefen for Frikorps «Danmark», Stubbannführer v. Schalburg.

krig har den nationalsocialistiske Ungdom med Hæder og Ære kæmpet med i den heltmodige Kamp for det tusindaarige Danmarks Bestaaen, mod den kommunistiske Horde mod Øst. Den har gjort det med en eksempeløs Idrætsdygtighed og en beundringsværdig staalsat Fasthed. Kæmpet mod de sovjetiske Hære ved Finlands Grænse, i Litauen og i Estland, hvor efter Sagnet Dannebrog faldt ned fra Himlen under Slaget ved Lyndanisse i Aaret 1219. En Modsetning til disse idealistisk besjælede Helte, der kæmpede for Danmarks Ære, Frihed og Ret, er de saakaldte «Frihedskæmpere», i hvis Rækker skjuler sig Kommunismens allerværste Pøbel. Men desuagtet er disse nu igennem 18 Aar blevet hyldet som nationale Idealister af hele det officielle Danmark, med Dagspressen, Radioen og Fjernsynet som Formidlere. Denne Morderbande rummede blandt sine Tilhængere den største menneskelige Lavhed og Raahed som tænkes kan. De var værdige Repræsentanter for Massernes uudgrundelige Dumhed, hadefulde ud over Døden, i Stand til at begaa de mest ryggesløse Mord i Frihedens misbrugte Navn.

Den danske Officer, Christian Frederik Schalburg, faldt med Ære ved Ilmensøen som Chef for Frikorps «Danmark», der deltog i Kriegen med Myndighedernes Tilladelse. Naar der afrejste en Afdeling Soldater, bl. a. fra Hellerup Station, hylledes de modige Mænd af en stor Folkemængde. Den Tak, som Danmarks tapre Søn, C. F. Schalburg, fik for sin uforfærdede Kamp mod den asiatiske Pest, den russiske Kommunisme, var efter sin Død at blive haanet og nedrakkert i den danske Presse, men i Særdeleshed i Smudspressen, hvis fornemste Repræsentanter er «Politiken» og dette Blads Eftermiddagsudgave «Ekstrabladet». Hans Enke blev af den samme Reptilpresse, forfulgt og æreskændet gennem flere Aar. Hun blev truet og smædet tilligemed de hjemvendte SS-Folk, der ved Ankomsten til deres Fædreland blev anholdt af Politiet, og i flere Aar fik Ophold paa de danske Statsfængsler i Horsens, Vridsløselille og Nyborg. En saadan behandling fik Eliten af Danmarks Ungdom i det danske Galehus — og det af den Grund, at disse Unge elskede deres Fædreland i saa

O. K.:

Finnes det et liv efter døden?

Ingeniør Lars Berg har på forlaget «Kristen enhet» gitt ut en bok med titlen «Evig liv eller evig død».

Til alle tider har problemet sjelens evige liv eller evige død interessert menneskene. Den alminnelige oppfatning hos våre norrøne forfedre var at menneskesjelen hadde et naturgitt evig liv. Hos jødene derimot har oppfatningen vært den at menneskesjelen hadde en naturgitt evig død.

Denne siste oppfatning er gjennom Karl Marx også trengt inn i sosialismen og er dermed blitt millioner av sosialisters oppfatning om disse spørsmål.

Den alminnelige oppfatning innen den kristne kirke

har vært den samme som hos våre norrøne forfedre, at alle mennesker hadde et evig liv etter døden, men med den forskjell at de gode mennesker skulle engang få et evig liv i himmelen, mens de onde mennesker skulle få et evig liv i straff her på jorden. Det mest kjente bibelsted som viser dette er Mat. 25 kap. Jesus sier her: «Og alle folkeslag skal samles for hans (Menneskesønnens) åsyn. Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit I min Faders velsignede! Arv det rike som er beredt eder fra verdens grunnvoll ble lagt. Da skal han også si til dem ved den venstre side: Gå bort fra

Forts. side 6

RAGNAROK

Forts. side 7

Frigjøringsmennene i sving - -

Forts. fra side 1

lokalt ble administrasjonen brakt i orden, fanger ble sluppet ut og nye satt inn. *Sammen med de alliertes militære representanter* hadde HL situasjonen under kontroll». (Side 12. Uthevelsene er foretatt av oss).
«En avgjørende forutsetning for fullmakten (fra Nygaardsvold til HL) var den avtale regjeringen i mai 1944 hadde inngått med de allierte om norsk siviladministrasjon under frigjøringen». (Side 23).
«— den øverste myndighet lå fortsatt hos de alliertes militære representanter». (Side 89).

Situasjonen i maidagene var jo den at en ikke kunne se bort fra både en desperat tysk kamp i sluttfasen og at det også kunne bli det forfatteren kaller «åpen borgerkrig». Men, sier Wyller: «Frigjøringen ble så ulike mindre komplisert enn mange hadde fryktet». Det han ikke forteller er at det i første rekke var takket være Quisling at det hverken kom til tysk kamp eller til borgerkrig. Allerede på et tidlig tidspunkt hadde Quisling gitt beviser på sin vilje til å spare landet for borgerkrigens redsler, og hans regjering støttet disse bestrebelsene ved å stille sine plasser til disposisjon for at han kunne stå fritt under et eventuelt fredelig maktskifte. En melding herom ble også sendt ut til pressen ved månedskiftet april-mai 1945, men meldingen ble stoppet av rikskommissær Terboven, som personlig var innstillet på kamp til det siste. Nasjonal Samlings hovedorgan, «Fritt Folk» satte seg imidlertid klart ut over de tyske direktiver og gav uttrykk for at NS ikke ville delta i noen borgerkrig. Det er meget som taler for at denne artikkel, som såvidt vi erindrer var tatt inn 1. mai 1945, spilte en vesentlig rolle når det gjaldt Terbovens resignasjon og dette at «frigjøringen ble så ulike mindre komplisert enn mange hadde fryktet».

Londonregjeringen hadde som kjent bygget sitt rettslige grunnlag og sine vidtgående «anordninger», blant annet om forfølgelsen av NS-medlemmene, på den såkalte Elverumsfullmakt, som nå er definitivt avlivet av alle seriøse historikere, mens Wyller fortsatt fyller sitt historiske arbeide med omtaler av og henvisninger til denne fullmakt til regjeringen som Stortinget aldri har gitt. Det er jo her tilstrekkelig å henvise til referatet fra omhandlede stortingsmøte og til uttalelser av stortingsmennene *Førre og Wright* m. fl.

Men her kom alle disse som hadde ført det store ord

om folkestyre og parlamentarisme, men hvis hjerter var nydemokratiske røverkuler, ut i et ubehagelig dilemma Både HL, Londonregjeringen og Kong Haakon var skjønnt enige om at det storting som var blitt valgt i 1936 (og som forøvrig senere ulovlig hadde forlenget sin funksjonstid med 1 år) både var ulovlig, uønsket og foraktelig, for hadde det ikke dristet seg til under forhandlinger med tyskerne å gi uttrykk for vilje til å avsette både kongen og hans råd! Det var noe hverken Nygaardsvold eller Haakon kunne tilgi. Når det gjelder den siste, som hadde slik omsorg for parlamentarismen i 1940 at han satte seg ut over stortingets vedtak om forhandlinger med tyskerne og tvang krigen igjennom ved å true med å abdisere med hele sitt hus, så hadde han nå glemte omsorgen og var en iherdig motstander av å innkalle det storting som hadde villet ta ham på ordet. Han ville regjere videre med Nygaardsvold uansett Londonregjeringens manglende parlamentariske basis. For det var jo klart dokumentert ved prøvevoteringene under riksrådsforhandlingene i 1940 at Londonregjeringen hadde et stortingsflertall mot seg.

Og hva med hele den Elverumsfullmakt som Londonregjeringen bygget på hvis det storting som hadde gitt den var ulovlig og faktisk ikke eksisterte lenger?

Noen sitater fra boken belyser situasjonen:

«Elverumsvedtaket(!) ga en solid forankring for regjeringens krav om å være med på alle tiltak i saken —»

«Den statsrettslige drøftelse tok i betraktning to hovedmomenter: Stortingets funksjonsperiode og grunnlovens 'ånd og prinsipper'. Tinget var valgt i 1936, og tingmennenes mandat utløp den 10. januar 1941. Hva var riktig jus: å se stortinget som ikke eksisterende etter den dag og derfor selvfølgelig også uten noen rettslig basis etter krigen?» (S. 33).

«— betraktes Stortinget som ikke eksisterende, bortfaller fra samme dag også Elverumsfullmakten og dermed regjeringens konstitusjonelle basis». (S. 37).

Det er Hambro som ifølge forfatteren er far til sist nevnte vurdering. Men når nå Elverumsfullmakten aldri har eksistert, slik det nå er ugjendrivelig klarlagt og som selv professor Castberg innrømmer, hva så med Londonregjeringens «konstitusjonelle basis»?

Kong Haakon for sin del påberopte seg påny den velsignede parlamentarismen for å tilsidesette Stortinget, og presterte følgende nyde-

mokratiske krumspring:

«Kongen fant det ikke konstitusjonelt korrekt at regjeringen demisjonerte uten noe storting til stede. Det ville være et avvik fra parlamentarisk praksis å danne regjering uten Stortingets medvirkning. (Men altså ikke å regjere på basis av en aldri gitt fullmakt fra et ulovlig og ikke eksisterende Storting!). Da noen innkallelse av Det «gamle» storting ikke kunne komme på tale, måtte regjeringen sitte til den kunne levere sin Elverumsfullmakt tilbake (ikke til dem som eventuelt skulle ha gitt den, men) til første nyvalgte storting». (Side 30).

Det var som nevnt mange som ikke ville innkalle stortinget. Foruten altså kong Haakon, var det i første rekke HL som ikke ville vite av stortinget:

«Stortinget ble søkt holdt borte, dels som politisk kompromisert, dels som rettslig sett dødt». S. 73).

«Berg (Paal) hadde ment, og mente til siste stund, at Det «gamle» storting rettslig sett ikke eksisterte». (S. 136).

Og han var jo tross alt høyesterettsjustitiarius.

Allerede før den tyske kapitulasjonen forelå, hadde Londonregjeringen innsett hvor umulig det var for den å utøve virkelige regjeringsfunksjoner, og derfor er det naturligvis selvmotsigende når Wyller i boken anfører at «konstitusjonelt var dens status uomtvistelig» og kort etter slår fast at «regjeringen var ikke på norsk jord og derfor ute av stand til å utøve direkte myndighet der —» Den gav derfor allerede 5. mai HL en blanko-fullmakt til å opptre på regjeringens vegne. Og Wyller anfører herom:

«Ekstremt kunne vi si at den (fullmakten) symboliserer regjeringens maktesløshet: regjeringen måtte handle, men den kunne intet annet foreta seg enn å legalisere HL's faktiske maktmonopol, det vil si å kapitulere som utøvende makt. Regjeringen hang seg på maktverne og kunne sagtens trøste seg med at den som gir bort noe, han har i det minste hatt noe å disponere over». (S. 20).

Det forekommer oss å være et temmelig spinkelt og også tvilsomt rettsgrunnlag forfatteren her tilkjenner den Londonregjering som på basis av en ikke eksisterende stortingsfullmakt, vel vitende om at det samme stortingsflertall i 1940 under riksrådsforhandlingene hadde gitt både den og kong Haakon et klart mistillitsvotum, ved hjelp av provisoriske anordninger hadde tiltatt seg myndighet til å herje med hjemmeværende landsmenns liv, frihet og eiendom stikk i strid med eksisterende lover og sin egen betingelsesløse kapitulasjonsav-

Finnes det?

Forts. fra side 5

meg, I forbannede, i den evige ild —»

Det vesentlige ved dette er at Jesus her mener at alle sjeler har et naturgitt evig liv og at menneskesønnen skal bestemme hvor dette liv skal leves.

I den senere tid er det trengt inn i den kristne kirke en helt annen oppfatning av disse ting. Det er en slags ny-jødedom, en lære som man finner hos profeten Daniel. Han lærer at de utvalgte skal ha et evig liv, men at de utstøtte skal ha en evig død. Sjelens naturgitte evige liv fornektet og sjelens naturgitte evig død anerkjennes.

Profeten Daniel skriver:

«Og de mange som sover i jordens muld, skal våkne opp, somme til evig liv og somme til skam og evig avsky. Men de forstandige skal skinne som himmelhvelvingen skinner — — evindelighet og alltid. (12. kap. 2-3 vers).

Det er denne lære Lars Berg forfekter i sin bok og som han kaller den rette kristne lære, mens den opprinnelige kristne oppfatning kalles sadistisk vranglære. Jeg vil sitere litt fra Bergs bok.

På side 30 skriver han:

«Mennesket eier ingen udødelig sjel, bare Gud er udødelig. (1. Tim. 6,15-16). Men Gud gir udødelighet til den han vil».

«Vi har ikke udødelighet i tale.

Noen makt hadde jo heller ikke HL før det forelå både en fullstendig tysk kapitulasjon i Norge og før det var på det rene at den sittende nasjonale regjering ikke ville bruke sine militære og andre maktmidler i en maktkamp. For det må jo ikke glemmes at denne nasjonale regjering disponerte over adskillige tusen mann, for en stor dels vedkommende tropper med langvarig krigstjeneste bak seg.

Men la oss gi ordet til forfatteren igjen der han skriver om HL's konstitusjonelle bakgrunn:

«Topp-organet i Norge var *Hjemmefrontens ledelse*: et maktpolitisk organ de facto, ukjent både i grunnlov og lov, ja også i den mest fantasirike nødrettskonstruksjon(!) — — HL hadde prestisje og tillit, ikke bare innen sine egne kadre, men *trolig* hos en majoritet i folket — — Den hadde et kontaktsystem over det hele land, med kvinner og menn *vant til å motta ordre uten å stille spørsmål(!)* — — Gjennom Milorg, hadde den militær makt». (Side 16-17. Uthevelsene av oss).

Det første sammenstøt fant sted mellom Stortingets tre presidenter Magnus Nil-

sen, Gabriel Moseid og med at vi er mennesker. Vi får det evige liv og udødelighet hvis vi tar imot det av Guds hånd».

Og på side 29 skriver han: «Læren om sjelens udødelighet har hedensk opprinnelse. Fra hellensk filosofi trengte den inn i kristendommen».

På side 33 skriver han: «Kjære teologer og interesserte lekmenn! Hvis det er riktig, hva jeg mener å ha påvist — at Jesu Kristi lære og apostolenes lære er blitt forvansket (ved menneskelig sadisme, uredelighet og i tillegg til det muligens også språklig utilstrekkelighet), skulle det da ikke være i aller høyeste grad nødvendig å sette alt, virkelig alt, inn på å få rensket ut villfarelsene og få erstattet disse med den opprinnelige kristne lære?»

Selv om læren om sjelens udødelighet er «trengt inn i kristendommen fra hedensk filosofi» som Lars Berg skriver, så har det vært kirkens lære i snart 2000 år og er sann kristendom, mens Lars Bergs lære er intet mindre enn det man historisk kaller sen-jødedom. Det er profeten Daniels lære.

Det er dessverre ikke bare Lars Berg som i våre dager forsøker å erstatte Jesu lære om livet etter døden med profeten Daniels lære.

Det er idag meget sterke krefter som forsøker å forsonne jødedommen og kristendommen og lage en synagoge-kirke, og det ser ut som om disse kreftene har tenkt å bygge på profeten Daniels lære, og nekte Kristi oppstandelse. Man ønsker å gjø-

P. Thorvik og denne HL med Nygaardsvoldfullmakten, idet HL nektet offentliggjort en erklæring fra presidentene 7. mai med en advarsel til folk «mot handlinger som kan medføre skader på liv og eiendom» og med en opplysning om at stortinget ville bli sammenkalt så snart samferdselsmidlene til lot representantene å møte frem.

Det stod også annet i erklæringen som ikke passet synderlig godt sammen med det inferno med arrestasjoner og mishandling av landsmenn som HL satte igang med Nygaardsvoldfullmakten i lommen, nemlig:

«Enhver må vise besindighet, selvbeherskelse og kultur som det sømmer seg et opplyst og kultivert folk».

Når vi hele tiden har skrevet om Nygaardsvoldfullmakten istedenfor regjeringsfullmakten, så skyldes det at fullmakten til HL overhodet ikke ble behandlet i statsråd (Side 25).

Vi skal i en senere artikkel se litt nærmere på bokens skildring av det videre forløp av begivenhetene.

Fædrelandet, Flaget og Nationen - -

Forts. fra side 5

høy grad at de med Livet som Indsats, havde kæmpet for at bevare det.

SS-Mændene fik Skyld for at have deltaget i alle Slags Terrorhandlinger, og for paa Grund af deres udfordrende Opførelse, selv at være Aarsag til at de blev hadet af Befolkningen. Efter Krigen erklæredes Medlemskab af Schalburgkorpset for at være strafbart. Man opfandt Smædeordet «Schalburgtage» d. e. at de havde staaet i Spidsen for de Hævngænger, der øvedes til Gengæld for Modstandsbevægelsens Sabotage under Krigen, med Sprængninger af Huse, Trafikmidler, og af det folkekære Etablissement «TIVOLI», skønt denne Beskyldning var en ondskabsfuld Frihedskæmperlagn.

Det kunde have almen Interesse at undersøge hvor mange «Landsforrædere», der er i Danmark. For nogle Aar siden tog Redaktør, Arnold Olesen, i Maanedstid

«Revision», dette Spørgsmaal op til en nærmere Undersøgelse. I en Artikel i det nævnte Blad heder det, at dem, der rettede sig efter de Love, som Myndighederne og Regeringen havde givet, var de dumme, og dem, der brød Lovene ophøjedes til en Slags Frihedshelte. Denne Konstatation sætter dansk Ret i en Gabestok, som en Skandale for alle Tider.

For at faa System i Galsskaben vil vi begynde ved den fine Ende af det celebre Selskab. Med den Mand, der repræsenterede den danske Nation, Kong Christian den Tiende. I Dagene efter den 9. April 1940 var Forholdet mellem Danske og Tyske neutralt og forsonligt. Som en Kompliment til de tyske Soldaters mønsterværdige militære Diciplin, uddelte den gamle Konge 37 af Danmarks højeste Ordener til de mest fremtrædende tyske Nazister og Besættelses-Embedsmænd. Statsminister, Thorvald Stauning, lagde Partiet

paa Sinde, at Forholdet til Tyskland var godt, og i Fremtiden skulde yderligere uddybes. Den 9. August 1941 opfordrede han i sin berømte Studenterforeningstale, Studenterne til uden Frygt at imødesee «DET NYE EUROPA», som Tyskland vilde skabe, og han hyldedes bagefter af Studenterne med minutlange Ovationer.

Landets øverste Topfigurer i Handel, Økonomi, Industri, Videnskab og Kunst, stiftede «Dansk-Tysk Forening og Kulturinstitut», hvor de samledes med Tyskerne til store straalende Fester. Danske Videnskabsmænd, med Kongehuset i Spidsen, indviede denne Anstalt til Formidling mellem dansk og tysk Tænkning. Den danske Regering kaldte Frivillige til Østfronten, baade Menige og Officerer. Generalstabschef, Ebbe Gørtz, slog Søm i deres Faner. Vor nuværende Konge, Frederik den Niende, tilvinkede fra et Gadehjørne de bortdragende danske Soldater et «LYKKE PAA REJSEN».

dansk-tysk Samarbejde. — Dansk Industriraad udsendte fortrolige Skrivelser til danske Handels- og Industriefolk, om at benytte Lejligheden til at knytte selskabelige og forretningsmæssige Forbindelser med tyske Forretningsfolk i Uniform. Selve Chefen for «Social-Demokraten», det Blad der senere af visse Grunde, fik Navneforandring til «Aktuelt», Overborgmester H. P. Sørensen, som den ivrigste af alle, oprettede et dansk-tysk Pressesekretariat, samt et Censur-Udvalg, med sig selv i Spidsen, til med store Mulkter at straffe alle danske Aviser, der vovede at bruge Ukvemsord mod Besættelsesmagten. Ja, tilsidst lod han sig selv udpege til Hovedreferent ved en socialdemokratisk «Forstaaelsesrejse» til Tyskland, den 5-6. Maj 1941. Da nogle Kontrolører nægtede ham Indrejse

som «fordægtig», lod han Pressesekretariatet invitere Digteren, Harald Bergstedt, i sit Sted, som Socialdemokratiets første Kulturmedarbejder.

Bergstedt sagde imidlertid at han var for gammel, syg, og ukyndig i Sproget, og bad sig fri. Men Borgmesteren sagde, at det var nødvendigt for Bladet at han tog afsted, han skulde betragte sig som udsendt af «Social-Demokraten»; det var en Indbydelse han ikke kunde sige nej til. Paa den maade blev Bergstedt, meget mod sin Vilje, puffet ind i den store Kavalkade, der begyndte med Kransekage, Vin og Skaal for Tyskerne — og endte med Vildskab, Pistoler og Fængselsstraffe. Den aldrende Digter blev idømt to Aars Fængsel ved det paafølgende store Retsopgør. Tusinder af danske Statsborgere, der ikke havde gjort sig skyldige i Lovovertrædelser, deriblandt Viggo von Holstein-Rathlow, fik Døme paa to Aars Fængsel og fem Aars Ærestab, hvilket var i Strid med Danmarks Riges Grundlov, der fastsætter visse almenmenneskelige Rettigheder.

De forannevnte højtstaaende Rangspersoner, tilhørende det fornemme Bourgeois, der hyldede «de forbryderiske Nazister» indtil Adolf Hitler, den 22. Juni 1941, angreb Sovjet-Unionen, skulde jo have været dømt efter Landsforræderilovens Tillæg. Men de undgik at blive straffede ved at sælge sig til den mægtige internationale Kommunisme, medens de, som ikke løb over til den røde Front: de ærlige og opriktige Danske, blev massakrerede i de frygtelige Majdagene 1945.

Naar den danske Regering og Rigsdag slutter en Overenskomst med Tyskerne, som den af 8. Juli 1940, om Samarbejde; naar der henstilles til Amtmændene, at de skal foregaa de andre Embedsmænd med et godt Eksempel ved selskabelig Omgang med Tyskerne; og naar Kong Christian den Tiende, den 1. Oktober 1941, kan udnævne det tyske Riges Rigs-Udenrigsminister, Joachim von Ribbentrop, til Storkorsridder af Dannebrog (med Bryststjerner i Diamanter), saa kan ingen hæderlige Mennesker forlange at vi skal tro at Danmark er i Krig med Tyskland. Dengang vi virkelig var i krig med Tyskland, i 1864, udnævnte man da ikke Greve Helmuth Moltke og Rigskansler Otto von Bismarck til Storkorsriddere.

NIELS NIELSEN

re Kristus til en alminnelig jødisk profet. Det er idag fremstående teologer som mener at Jesus og den essæiske profet «Rettferdighetens lærer», kanskje er samme person. De såkalte Dødehavsrullene brukes til å svekke troen på den oppstandne Kristus.

Den ene pave anklages for antisemitisme og hånes på film. Den annen pave roses opp i skyene og reiser til Israel. Noe virkelig alvorlig er i gjære. Vi har idag gående en film som heter «Kongenes Konge». — Den fremstiller Barabas som hjemmefrontleder, Jesus som kolaboratør og Judas som hjemmefrontmann.

I ukepressen går det reportasje fra Qumran om Dødehavsrullene og reporteren skriver:

«Professor Dupont-Sommer, som er lærer i semittisk språk og kultur ved Sorbonne vakte oppsikt i den teologiske verden da han holdt et foredrag om Qumran-tekstene i det franske Academie des Inscriptions et Belles-Lettres og meddelte at Rettferdighetens lærer (Esséer) gir et nøyaktig urbilde av Jesus».

Rettferdighetens lærer ble også dømt til døden og henrettet. Men det fortelles intet om at han oppstod fra de døde.

Troen på Jesu oppstandelse er altså i ferd med å bli underminert, og troen på sjelens naturgitte evige liv er også iferd med å bli ødelagt. Men Paulus sier at «var Kristus ikke oppstanden, da var eders tro intet».

Og det er kirkens tilintetgjørelse som forberedes i vår

tid. Karl Marx og Profeten Daniel er gått sammen for å likvidere ariernes tro på et naturgitt evig liv etter døden.

Men det viser seg at når de norrøne folkeslag mister troen på en fortsatt utvikling av sjelen også etter døden, så mister de også moralen og hengir seg til de verste utskielser. Og vi kan se idag at troen på sjelens naturgitte evige død — en tro som er kommet fra jødene — er iferd med å ødelegge de nordiske demokratier i bunn og grunn.

Predikeren (en jødisk profet) skriver:

«— for det går menneskenes barn som det går dyrene; den samme skjebne rammer dem: som den ene dør, så dør den andre, og en livsånde har de alle, mennesket har ikke noe fortrinns fremfor dyret; for alt er tomhet». (Pred. 3. kap 19 v).

Det er det samme Lars Berg lærer. Det har ingen betydning at han skriver at «Gud gir udødelighet til den han vil». Kristus har aldri sagt noe slikt. Og ingen tror Lars Berg på hans ord.

Da tror de heller på Predikeren.

Blir den oppfatning alminnelig at de ugudelige og onde mennesker får samme skjebne som dyrene, slik Lars Berg lærer, da mister menneskene ansvaret for sine gjerninger. De ugudelige er fornøyd med å få samme skjebne som dyrene og blir lik dyrene og verre, allerede mens de lever. Det kan vi alle se idag.

Denne lære er en uriktig og ond lære. Hvis den kristne kirke antar en slik opp-

Oppe i Krigsministeriet gjordes der Fest for hjemvendte danske SS-Officerer paa Orlov i tysk Uniform. Den danske Radiofoni udsendte dansk-tyske Forstaaelsesforedrag, hvor Medlemmerne af Socialdemokratiets Hovedstyrelse talte med dansktalende Tyskere. Selve Radiochefen gik paa Foredragstourne til Berlin og Hamburg, og talte under stormende Bifald for et

fatning som sin lære, da er kristendommen intet, da har saltet tapt sin kraft.

Tilslutt vil jeg sitere hva Quisling sier om disse ting:

«Døden bryter ikke det evige liv mere enn en blinking med øyet bryter blikket. Men når mennesket har fyllt sin jordiske oppgave eller dets forhold har nådd den individuelle utviklingsgrense i den enkeltes tilværelse, må dets ånd befries for å kunne legemliggjøres morgenfrisk på ny i en ny tilværelse, med nye utviklingsmuligheter, som kan betegne et nytt skritt i utviklingen av den jordiske personlighet og Gudsrikets fremme på jorden.

I mellomtiden kalles det til full utvikling av sitt livs alle muligheter for å tjene Gud i samfunn med Ham. Virke i åndens rike inn på de jødiske forhold til Gudsrikets vekst og stå til vern om den sjel en har kjær».

Det kan være interessant å merke seg at Jehovas vitner har samme lære som ingeniør Lars Berg, og at en rekke fremstående lutherske prester anbefaler denne lære.

O. K.

Dødsdansen

(Fors. fra s. 4)

«Bli sittende, Richard, det ordner vi», roper verten før han smeller døren bak seg. Tre eller fire menn løper etter ham. Straks etter blir døren støtt opp igjen, og fru Blümelein kommer tilsyne, blunkende forundret. Bak henne kommer Michaela med Jakob og to menn som bærer Marta Konrad. De blir straks omringet av tøsene. En løper ut i den vesle haven og bringer med seg to puter som har hengt der på en snor til lufting, en annen vasker Martas feberhete ansikt med eddik, en tredje heller forsiktig limonade med rum inn mellom de sammenbitte lebene hennes.

«Hjelp henne da for pokker!» skriker den surøyede til Martin.

«Jeg er ikke lege».

«Så? Hva er De da egentlig for noe? Hva har De gjort med kvinnen?»

«Vi har funnet henne», svarer Michaela uredt, skjønt gjestene som skriker i munnen på hverandre ikke egentlig virker ufarlige. «Ja, funnet», gjentar hun fast. «Vi holdt på å kjøre over henne. Vi må se etter om hun ikke er såret».

Verten føler på Martas ben, toprostituerte undersøker armene hennes. Intet. Slett ikke noe brukket, ingen sår, ikke engang skrammer. Michaela trekker av henne den blå kåpen. Da kommer den istykkerskårne og sønderrevne festblusen tilsyne, gasbindene, vatten, og alt fullt av blodig materie og under der — —

Et skrik som av en munn. — Djevelens tegn er tydelig synlig.

«Alkohol, ren alkohol og olje trenger vi», stammer fru Blümelein. Hun sier det på tysk, men ingen undrer seg og ingen synes å ta henne det ilde opp.

Riksdagsbrannen -

Forts. fra side 1

skapte voldsomt oppstyr blant de ortodokse. De overbeviste Mr. A. J. P. Taylor som de overbeviste meg. Men de overbeviste ikke alle. Jeg var forbauset over å finne en så omhyggelig skribent som Mr. Shirer i sin «Rise and Fall of the Third Reich» (i norsk utgave «Det tredje rikets vekst og fall») rolig gjenta den gamle ortodoksi. Det syntes klart at Mr. Tobias' arbeide trengte ytterligere utbredelse. Jeg er glad for at det nå vil få det i denne bok.

Mr. Tobias viser først at van der Lubbe (trass i hans utseende ved rettsforhandlingen) ikke på noen måte var åndssvak. Han var en underlig ung mann, innsluttet og med forakt for verden og spesielt for de tyske venstreradikale, hvis svakhet han — ganske fornuftsmessig — foraktet. Hvis han, dengang under rettsforhandlingene, syntes apatisk og distré, så kunne det meget godt forklares ved den dårlige behandlingen han hadde fått og ved den forakt han følte for disse pompøse tyskere, som uavlatelig insisterte på at han umulig kunne ha gjort hva han gjorde alene. Denne forakt var også, viser det seg nå, helt fornuftig begrunnet.

For Mr. Tobias har klart demonstrert at alle de tyske brann-«eksperter» som avgav prov ganske enkelt tok feil. Store bygninger kan bli, og har blitt, brent ut av en enkelt mann. Tilfellene og bevisene er avgjørende. De tyske eksperter var enten pompøse esler eller instruert av aktoratet. Og det ironiske er at selv forsvaret ikke ville ha instruert dem annerledes. Dimitrov selv hevdet atter og atter at van der Lubbe måtte ha hatt medskyldige. Den eneste forskjell mellom Dimitrov og Göring var at han tenkte på nazistiske, mens Göring tenkte på kommunistiske medskyldige.

Det var selvsagt også en forskjell i makt. Nazistene hadde makt til å la sin myte få overtaket de facto: de brukte anledningen til å ødelegge tysk kommunisme — til 1945. Men kommunistene klarte å gi sin myte overtaket i teorien — inntil 1956.

Begge brukte samme maskineri. Mellom de to rettsforhandlinger — den i Leipzig under ledelse av Dr. Bünger og London-«retts-saken» under ledelse av Mr. D. N. Pritt er det intet som skiller. Bevis akseptert av den ene var bedørvende, av den annen forfalskede. De var forfalsket av det kommunistiske «Agitprop» i Pa-

ris, ledet av den oppfinnsomme Willi Münzenberg. Og etter krigen har vi sett at Dimitrov — som ble førsteminister i det kommunistiske Bulgaria — ikke var mere hensynsfull i sin maktutøvelse enn hans gamle forfølger Göring.

Det hevdes undertiden at sannheten kommer frem gjennom det frontale sammenstøt mellom to motstridende parter. Det er ikke alltid så. Noen ganger kan motstridende parter ganske enkelt stive hverandre opp. Dette er, det er nå klart, hva nazistene og kommunistene gjorde i forbindelse med myten om riksdagsbrannen. Ut av hele historien stiger nå to personer frem med den kredit som tilkommer de to individualister og kjeterne. Den ene er Marinus van der Lubbe, som alene brente ned Riksdagen for å vise verden at i all fall én mann ville protestere mot overgivelsen av hans sak. Den annen er Mr. Tobias, som har hatt mot til å ta opp til ny undersøkelse bevismaterialet fra begynnelsen. Hans arbeide er, som Mr. Taylor sier i sitt forord, «en triumf for den fri ånd».

Megen slik triumf kan visselig ikke norsk presse og norsk kringkasting rose seg av, og dog kunne de ha erfart sannheten — om ikke annet så i FOLK OG LAND. Men nå, etter dette engelske signal til alle de norske lakeier, kan vi kanskje for fremtiden bli spart for ny servering av «den nazistiske ildspåsettelse» i Riksdagen.

Jeg var -

(Forts. fra s. 4)

man nå ville sende meg tilbake til Milano, men bortimot kl. 6 om morgnen kom en av vår egen gruppes offiserer til oss. Han gav meg ros for innsatsen. I en pause mønstret han meg fra topp til tå og spurte hvorledes jeg følte meg, om jeg var trett. «Jeg føler meg storartet», svarte jeg fordi jeg skjønnte at dette var forspillet til en større nyhet for meg. Og jeg fortsatte: «Jeg er parat til å begynne igjen straks».

«Carla», sa han så, «kommandoen trenger noen som straks kan reise til Rom. Vi tenkte på deg som klarte deg så glimrende. Vi vet at Rom er et farlig sted for deg, fordi du har dine foreldre og venner der. Det finnes mange som kjenner dine politiske ideer og derfor kan angi deg. På den annen side er du romerinne og kjenner byen

DE GAULLE POPULÆR

Efter en triumfreise i Nordafrika som bl. a. førte den kinesiske ministerpresident Chou En-lai til Kairo, Tunis, Algier og Rabat, uttalte den røde leder til journalister i Algier ønske om nå også å få anledning til å besøke president de Gaulle.

FORAN DEN SVARTE STORMFLOD

«Journal de Genève» gir endel opplysninger om et møte i det internasjonale råd for frivillig hjelp i Genf, en underavdeling av FN. En drøftet bl. a. problemet med fremmedarbeiderne. En av de delegerte forutså at de nåværende kilder for fremmedarbeidere, Italia, Spania og Hellas, snart vil være uttømt og pekte på at Afrika nå måtte bli hovedkilden for arbeidskraft til Europa. Det kan i den forbindelse nevnes at mange firmaer i Sveits allerede har begynt å ansette svarte praktikanter. Her har man et greit eksempel på den plutokratiske havesyke i raseblandings tjeneste. — Istedentfor å planlegge den industrielle ekspansjon på de foreliggende befolkningsmessige muligheter, vil de forbryterske bakmenn la de ariske raser ødelegge ved innsprøyting av svart blod. For de vet naturligvis meget godt at den hemningsløse ekspansjon må føre til import av farvede fremmedarbeidere.

SOVJETISKE TROPPEFORSKYVNINGER ?

I Moskva går det sterke rykter om at Sovjetsamveldet planlegger å trekke inn til 30 divisjoner vekk fra Mellomeuropa og overføre dem til grensen i det fjerne østen. Det vil forsåvidt si å vende tilbake til forholdene vinteren 1941/42 da de ble flyttet over i hui og hast for å hindre den sovjetiske vestfront i å bryte sammen. Når Sovjet våget å gjøre dette, så var det fordi det fra japansk side var blitt gitt forsikring om at Japan ikke ville gå til krig med Sovjetsamveldet.

ISRAEL OG SØRAFRIKA

Man vet at den israelske regjering til fordel for negerstatene har tatt stilling mot Sørafrikasambandet. I den forbindelse har dr. Verwoerd avgitt følgende erklæring etter hva South African Observer meddeler: «Hvis Israel en dag kommer i vanskeligheter fordi det har valgt sine venner og fiender så dårlig, så må det ikke vende seg til oss om hjelp — Israel har angrepet oss for å vinne de farvedes lands sympati. Slikt noe er karakterløst».

OGSÅ ET KRAV!

Den argentiske regjering har plutselig etter snart 10 års forløp reist krav overfor Spania om utlevering av den tidligere statspresident Peron, fordi denne angivelig skal ha stått i forhold til en mindreårig. Den spanske regjering viser naturligvis ingen trang til å etterkomme kravet. Landet har bare i ett tilfelle gjort brudd på asylretten, nemlig da det utleverte Laval til de franske bødler.

inatt. Det er overflødig å si at denne oppgave er vanskelig, for du må ikke for noen pris nærme deg dine foreldre. Det forstår du nok».

Vi gikk over det jeg trengte. Det hvite lommeørkle hadde jeg fremdeles i behold og navnermerket mitt forble uforandret. Av de 5.000 lire som oberst David hadde gitt meg ved avreisen, hadde jeg igjen 2.000 lire. Jeg fikk ytterligere 20.000 lire.

(Neste gang: Dramatisk reise til Rom).

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

RESULTATET AV BOIKOTTEN!

Importen til Sørafrikasambandet i de første ti måneder av 1963 beløp seg til 1.008 milliarder Rand, 34 prosent høyere enn for samme tidsrom i 1962. Eksporten, bortsett fra gullet, steg til 823 millioner Rand mot 796 millioner året før. Andre tall er (i parantes de tilsvarende tall i 1962): mais 72,2 (59,6), diamanter 71,3 (59,8), ull 85,6 (82,7), huder og skinn 23,0 (21,1), frukt 66,9 (65,7), sukker 32,7 (24,4), jernmalm 11,9 (8,2) og kobber 23,9 (13,7). — («Afrikan Express»).

12. DIVISJON INNSATSKLAR.

I år vil den siste av de tolv divisjoner som Bundesrepublik skal stille bli erklært anvendelig til feltbruk og underlagt NATO-overkommandoen sammen med 9 luftvern-rakett-bataljoner som er utrustet med «Hawk»-luftvernraketter.

DISKRIMINERING IGJEN!

Israelitische Wochenblatt i Zürich beklager i en artikkel at ti jødiske offiserer i Polen er blitt avsatt som følge av den nystalinistiske antizionistiske bølge. Man må beundre den nidkjærhet jødernes internasjonale organisasjon viser når det gjelder å oppspore diskriminering, det være seg i vest eller øst.

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag, torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:
Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.
Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.
Bruk postgironr. 16 450.
Utgiver A/L Folk og Land